

Било је љето, средина јуна 1943. године. На превојима Пиве, Таре и Зеленгоре, над кањоном Сутјеске, текла је Пета непријатељска офанзива. Њемачки авиони и њихове специјалне јединице алпиниста дању и ноћу засипали су митраљеским рафалима и топовским гранатама партизанске ровове. Вођена је жестока битка за живот или смрт. Данима форсирано, готово без предаха. И са slabим шансама за партизане да се извуку из пакленог обруча.

Трачак наде за спас наших слабо наоружаних и изгладњелих бораца јавио се једне од тих ужарених вечери када је пала одлука да се током ноћи, под заштитом мрака, прегази Сутјеска и крене ка црногорским планинама. Међутим, после вишедневних обилних киша нагло набујала и подивљала Сутјеска, без скела и мостова, постала је практично непролазна.

Шта да се чини? Кренути у ризичан поход или остати у ватреном баражу и неизвјесности?

За командно особље, па самим тим и за Веселина Маслешу, који је тада био шеф Полит-одјела Четврте црногорске бригаде, таквих дилема није било. Малодушност, страх, недоумице сасијецани су у коријену.

Одступања, дакле, нема. Сутјеска се мора прећи.

Веселин Маслеша и трагична ноћ на Сутјесци

Пише: Драгиша Спремо
четвртак, 23 јун 2011 07:06

